

ת"פ 4493/02 – מדינת ישראל - שלוחת תביעות טבירה נגד עלי קנאבה –

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 4493-02-22 מדינת ישראל נ' קנאבה
תיק חיצוני: 677985/2021

בפני **כבוד השופט יריב נבו**
המאשימה
נגד
הנאשם
על קנאבה - באמצעות עו"ד ארגוב ארכז'

ההחלטה

.1. בישיבה שהתקיימה ביום 29.6.2022, ביקש ב"כ הנאשם לבטל את כתוב האישום. לדבריו, לא התקיים הлик שימוש עובה להגשת כתוב האישום כנדרש בחוק, והמאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח כי אכן מכתב הידוע נשלחו לכתובתו של הנאשם והגיעו ליעדם. בתגובה, הגישה ב"כ המאשימה לעוניו את מכתב הידוע אשר לטענתה נשלח לנאשם וכן פلت מעקב שלוחים אשר לשיטתה מלמד הן על שלוח מכתב הידוע לכתובתו הרשומה של הנאשם, והן על כך שמכتب ידוע זה לא נדרש על ידי הנאשם ולכן הוחזר לשולח. לנוכח האמור, סבורה ב"כ המאשימה כי התקיימה "חזקת המסירה" ולכן יש לדחות את הבקשה.

האם במקרה דין התקיימה "חזקת המסירה"?

.2. כידוע, סעיף 23(א) לחס"פ קובע כדלקמן: "(א) מסמך שיש למציאו לאדם לפי חוק זה, המצאותו תהיה באחת מכללה:

- (1) במסירה לידי; ובאיון למצאו במקום מגורי או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלiao לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשמי או לידי אדם המורשה כדין ליתגzo;
 - (2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.
- (ב) מסירת המסמך לידי סניגור הנאשם, או מסירתו במשרד הסניגור לידי פקידו, וכן משלוח מכתב רשום עם אישור מסירה לפי מען משרד, כמווה כהמצאה לנאשם, זולת אם הוודיע הסניגור בבית המשפט, תוך חמישה ימים, כי אין ביכולתו להביא את המסמך לידי העתגה הנאשם".

(ההדגשה אינה במקור - י.ג)

.3 בסעיף 237(א)(2) לחס"פ נקבע במפורש כי "בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך הממצא", כך גם בתקנה 54 לתקס"פ נקבע כי "ויתר המשפט רשאי לקבוע שהממצא כראוי", קרי בית המשפט רשאי לקבוע שהייתה הממצא עד תוקן הסמכות על אישור המסירה בלבד. מכוח האמור, אישור המסירה שענינו הזמן לשימוש או לדין שנשלחה לנאים הוא ראייה העומדת בפני עצמה לאmittot תוכנה,DOI בזה על מנת לקבוע שהמסירה בוצעה על פי כל דין. כיצד, באם אכן קיימים אישור מסירה לא ניתן לקבל טענה כללית של נאים על אי קבלת דבר הדואר, ויש לקבוע כי הוא לא עומד בנטול להפרכת החזקה. לענן חזקת המסירה ראו - רע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** (7.5.17) ורע"פ 16/2022 **בן נחום נ' מדינת ישראל** (16.5.16). (28.11.13).

.4 דא עק"א, המשימה במקורה שלפני לא הגישה לעוני אישור מסירה אלא את מכתב הידוע, אשר לטענתה נשלח לכתובתו של הנאים, ופלט מעקב שלוח דבר דואר רשום. המשימה, כאמור, מסתמכת על פלט שלוח דבר דואר המציין את שמו של הנאים ומודבקת עליו מדבקה זהה לו שמודבקת על מכתב הידוע. עם זאת, הפסיק עד כה אמביוולנטי בכל הנוגע לאפשרות להסתמך על פלט זה בדבר שלוח דבר דואר רשום, כשלעצמם, ללא אישור המסירה לצידו. הפסיק אף אינה חד משמעות בכל הנוגע לאופן שבו יש להגיש פלט זה בבית המשפט (באמצעות ערכו, כ"רשומה מוסדית" או אחרת, וכו'). ראו בהקשר זה, דבריו של כב' השופט יחיאל ליפשיץ בעפ"ת 18-03-17948 מיום 16.5.2018, אליהם הפנה הסגורה.

.5 בשים לב כאמור, ולאחר אישור המסירה עצמה לא הוגש לעוני, ובהיעדרה של ראייה מספקת לכך שדבר הדואר אכן נשלח ליעדו והתקבל ע"י הנאים או שהוא סירב לקבלו, אני קובע כי לא התקיימה "חזקת המסירה".

משמעות הפגם והפרטו

.6 ההכרעה לפיה חזקת המסירה לא התקיימה ובשל כך נפל פגם בהליך אינה מובילה, מניה ובה, לביטול כתוב האישום. בשלב זה יש לבחון את משמעות הפגם, השפעתו על ההליך והגינותו, ועל יכולתו של הנאים להtagונ ולשטווח טענותיו בפני המשימה מבלי שתכתב האישום תלויה ועומד נגדו. עוד יש לבחון האם ניתן לרפא את הפגם באמצעות אחר אשר אינו ביטול ההליך אשר יצא לדרכו.

.7 בפסק דין של כבוד השופט כהן-לקח בת"פ (י-מ) 13-02-2011-29311 **מדינת ישראל נ' ניסים שבתי** [פורסם בנובו] (2013) נמנו השיקולים אשר יש לבחון לנוכח הפרה של חובת הידוע והשימוש כהיא לשנה:

"בלא להתיימר להציג רשותה ממצה, אצין כי לצורך הכרעה בשאלת תוצאתה של הפרה שלא כדין של חובת המידע והשימוש טרם הגשת כתב-אישום, מן הרואי לבחון את השיקולים הבאים: מה הייתה הסיבה בעיטה לא קיימה הוראת סעיף 60א לחוק, והאם הייתה הצדקה לכך; האם היה מדובר מצד הרשות באקי קיום חובת המידע והשימוש, או שמא מדובר במחדל בתום-לב; האם מדובר בתופעה חוזרת ונשנית המצריכה העברת מסר לגורמי התביעה, או שמא מדובר במעידה חד-פעמית; האם עיריכת שימוש בדיעבד בצלו של כתב-אישום תלי ועומד תהיה אפקטיבית, או שמא בנסיבות המקרה יש יסוד לחשש כי כל עוד כתב-אישום יותר על כנו, הטענות במסגרת השימוש לא ייבחנו במידה הפтиחות הרואה; האם יגרם לנאשם נזק עקב קיומם שימוש מאוחר בצלו של כתב-אישום תלי ועומד והאם עלול הדבר להוביל לעיוות דין, לפגיעה מהותית בזכות הנאשם להילך הוגן או לפגיעה משמעותית בתחום הצדק וההגינות; מה תהיה מידת הפגיעה באינטרס הציבורי לו יבוטל כתב-אישום עד למועד היליך השימוש; ועוד".

.8. בנסיבות דנן, סבורני כי יש לאפשר לנאשם ולסנגורו לפנות למאשימה על מנת לקיים שימוש כדין, וזאת ללא שכותב האישום תלי ועומד נגדו. אכן, ניתן בהתאם לעקרון הבטולות היחסית לקיים שימוש בדיעבד ולסגור על יושרה של התביעה שתבחן את טענות הנאשם וסנגורו בלבד פתוח ובנפש חפוצה. על אף האמור, לאחר שבמקרה דנן כלל לא הוגג "אישור המסירה", וממילא לא ניתן לקבוע באופן חדמשמעותי כי הנאשם בחר במודע להעתלם מזכותו על פי דין לקיים שימוש עבור להגשת כתב האישום, סבורני כי יש לאפשר לו לעשות כן ללא שכותב האישום תלי ועומד נגדו. החלטה זו לוקחת בחשבון אף את השלב המוקדמי בהילך ואת העובדה כי הנאשם טרם השיב לנטען בכתב האישום. לא למוטר לציין כי אין בהחלטתי זו כדי למנוע הgesha מחודשת של כתב האישום לאחר קיומם היליך שימוש כראוי, והדבר נתן לשיקול דעת המאשימה בלבד.

.9. **לנוכח האמור, אני מורה על ביטול כתב האישום. בשום לב לאמור, הדיון הקבוע ליום 20.7.2020 מבוטל. המזכירות תעביר החלטה זו לצדדים.**

ניתנה היום, י"ב تمוז תשפ"ב, 11 يول' 2022, בהעדר הצדדים.